

VEȘTI

MORTUUS EST ANTONIO BUERO VALLEJO

Dramaturgul și academicianul spaniol Antonio Buero Vallejo, autorul *Istoriei unei scări*, al *Generoasei fundații* (jucată cu succes la Teatrul Național din București, în regia lui Horea Popescu), al *Somnului rațiunii* (dramă reprezentată la Baia-Mare, sub bagheta lui Liviu Ciulei), al piesei *Cu cărțile pe față* (și aceasta reprezentată la noi), a murit la Madrid, ca urmare a unui atac cerebral. A avea 83 de ani.

Considerat unul dintre cei mai importanți dramaturgi spanioli ai acestui secol, Antonio Buero Vallejo a fost distins în 1986 cu prestigiosul Premiu Cervantes.

Născut la Guadalajara în 1916, comunist convins, el a luptat în Războiul civil de partea trupelor republicane. Printr-un proces expedit, el a fost – după victoria lui Franco – condamnat la moarte pentru „adeziune la rebeliune”. Repetând o sinistră experiență a decembriștilor și a lui Dostoievski – după 8 luni de așteptare a execuției a fost grațiat. Ceea ce nu înseamnă că nu a mai petrecut încă 7 ani în pușcăriile franchiste, unde l-a avut tovarăș pe Miguel Hernandez.

Creațiile lui Buero Vallejo, adesea cenzurate de dictatură, sunt, în majoritate, „opere angajate”, care tratează teme precum tortura (*Dubla istorie a doctorului Valmy*), detenția pe motive politice (*Fundația*) sau regimurile totalitate (*Un visător pentru popor*).

Piesa sa cea mai celebră, *Istoria unei scări*, a fost jucată pentru prima oară în 1949 și a primit Premiul Lope de Vega.

JEANNE MOREAU –
PENTRU PRIMA OARĂ REGIZOARE

Umorul te ajută să scapi de obsesia morții, este un antidot ideal pentru spaima de neant? Aceasta pare a fi interogația dominantă, ontologică, a scriitoarei americane Margaret Edson (Premiată cu un Pulitzer în 1999), în prima sa piesă *O vorbă de duh*. O piesă jucată cu succes pe Broadway și prezentată la Lausanne de către Jeanne Moreau, în calitate de regizoare (la ora debutului!).

Viviane Bearing, B.E.A.R.I.N.G, cum pronunță ea în fața oricărui medic, a oricărei infirmiere care o întreabă – suferă de un cancer la ovare în faza ultimă. Ingrijirea ei se dovedește „un caz” fascinant pentru cercetarea medicală. Iar efectul cel mai spectaculos este cel pe care îl are asupra „memoriei” în legătură cu viața ei de femeie și viața ei de profesor de literatură engleză (specializat în secolul al XVIII-lea).

„Mi s-a cerut să joc rolul lui Vivian” – a arătat Jeanne Moreau. „Am preferat să pun în scenă piesa. Cu pudoare, cu emoție și aproape cu mânie”, mizând pe „cartea sobrietății, pentru a face să izburnească adevărul crud, gol, ultim”.